

En un tres-cents i no res

Va com va. PER LLUM DEGÀS

Laura Estrada

Tres-cents milions va ser un programa de varietats de TVE de finals dels setanta i 300 va ser també una obra de teatre de l'escriptor argentí Robert Arlt. I encara un model de cotxe, de la casa FIAT. També és la velocitat de l'AVE al seu pas per Alacant i l'import amb què dies enrere declarava que passava el mes la dona de Bárcenas. És el títol d'una pel·lícula inspirada en la guerra de les Termòpiles i el nombre de jueus holandesos que arriben en un comboi al camp de Mathausen, en la novel·la *KL Reich* d'Amat-Piniella. Tres-cents milions és a més a més el rècord Guinness dels discos més venuts, encara que siguin de Julio Iglesias. Tres-cents són els anys de la crema de Manresa per part de les tropes borbòniques i també la distància mínima a què s'han de situar els clubs de fumadors de cànnabis de les escoles. Tres-cents són les paraules que llegeix per minut un prodigi de nen xinès i 300 euros és el preu de la multa per consumir alcohol al carrer sent un menor. També són les hores anuals que treballem de més els catalans en comparació als alemanys i les pulsacions per minut en un nivell avançat de mecanografia.

Sembla que era ahir quan va aparèixer el primer **Pou**, però en un tres-cents i no res hem fet un salt de vint-i-set anys. Algú dirà que ha plogut molt d'aleshores ençà o que no ha plogut gaire. El fet és que un article com aquest no hauria estat possible sense el suport de les noves tecnologies, que en un tres i no res ens permeten relacionar dates i esdeveniments.